

ΕΤΟΣ Δ'

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΑΡΙΘ. 159

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΑΞ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 10

Ταμή ετησίας συνδρομής προπληρωτέας δια μὲν τὸ Ἐσωτερικὸν δραχμαὶ νέας 12, δια δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν 20.
Τὸ Γραφεῖον τῆς ἐφημερίδος, ἐπὶ τῆς οἴκου Σταδίου ἀριθ. 14 ἀπέναντι τῆς Γενικῆς Παιδαγωγικῆς Τραπέζης.

Ἀθήναι τῆ 28 Φεβρουαρίου 1882.

Ναυάγιον πλήρες!

Ἐμάνη ἡ λαίλαψ τῆς ἀντιπολιτευσέως καὶ ἐν τῇ ἀκρατή-
τῳ ὁρμῇ αὐτῆς θά κατεπόντιζεν ὄχι τὸ σαθρὸν παλινοκάρα-
θον τοῦ καπετᾶν Ἀλέκου, ἀλλὰ καὶ τὸ ἰσχυρότερον καὶ τὸ
φοβερότερον πλοῖον, ἀφ' ὅσα ποτὲ ἰδεάσθη ἐν τῇ θερμοτέρα
στιγμῇ τῆς ἐξάψεως ἡ κεφαλὴ τοῦ Μπούμπουλη. πρὸ
τῶν ἐκλογῶν τῆς 20 Δεκεμβρίου.

Τὸ καυμένο τὸ πλήρωμα τὰ ἐσάσκισε. Δὲν προφθάνει
νῆ καμῆ τὸ ἐν καὶ ἐρχεται ἐξαρῆα τὸ ἄλλο, Ἐθρώσθη τὸ
πιδάλιον, ἀνηπάγη ὁ δόλων, ἔπεσαν τὰ καρχήσια, ἐφυγαν
αἱ κεραταί, ἐθρουματίσθη ὁ ἰστός. Τὸ πρῶτον κύμα ἀνῆρ-
πασε τὸν Ξενοῦδάκην τὸν Ἀδαμάντινον. Τὸν κλαίουν διὰ
μίαν στιγμὴν καὶ προσπαθοῦν νὰ φράξωσι τὴν ὀπῆν, ὅτε
νέον κύμα παραφέρει τὸν Μωραϊτίνην. Ἔως νὰ τὸ καλο-
συλλογίσθωσιν πάγει ὁ Βαλτινός καὶ ὁ Ἴσκος. Προσπαθοῦν
νὰ τοὺς πετάξωσιν ἕνα κάβον, ἀλλὰ κυττάζωσιν νὰ κρατή-
σωσιν εἰς τὰ πόδια τοὺς καὶ τὸν Ἀθανασιάδην, ὅστις κλονί-
ζεται πάσχωσιν ἀπὸ ναυτίαν ὡς πρωτοτάξειδος ἐν τοσαύτῳ
ἄλλο κύμα παίρνει τὸν Σιθιτανίδην, ὅστις προσπαθεῖ νὰ κρα-
τεθῆ ἀπὸ τὰ σύμματα τοῦ Τηλέγραφου του, ἔπειτα τὸν Μι-
συρλῆν, ἔπειτα τὸν Ἀμβράζην. . . .

—Μάττω! φωνάζει ὁ καπετᾶν Ἀλέκος, ἀπηλπισμένος
ἀσθμαίνων καὶ καταζαλισμένος· ἔξω φρεσῶν ἐγκαταλείπει
τὸ πλοῖον εἰς τὴν τύχην του, τὸ ὅποιον ἔρμαιον τῶν κυμά-
των θραύεται τέλος πάντων προσκρούον κατὰ τῆς μύτης
τοῦ Ἀμβράζου.

Sic transit. . . .

Καὶ ὅμως, πρὸ τριῶν ἐτι μῆκων, ὅτε ἀπελαγαζόμενι ὑπὸ

οὐρίον ἐτι ἄνεμον τὸ ὑπουργικὸν σκάφος, τίς ποτε ἐφκντά-
ζετο, ὅτι ἀνέμενον αὐτὸ τοιαύτη οἰκτρὰ τύχη! Τί πρωθυ-
πουργικὴ εὐδία τότε! Πικράταις, δοξολογίαι, συγχαρητήρια,
μακαριότης ἀνετος, εἰρηνικὴ διανομή λαφύρων, συναυλία
ὕμνων, ἢν δὲν κατώρθουν νὰ διαταράξωσιν αἱ θρηνηδία
τῆς Ὁρας καὶ τὰ γυυλίσματτα τῆς Παλιγγεσεσίας. Τὸ
Ἐθρικὸν Πνεῦμα εἶχεν ἐξαντλήσει ὅλην τὴν ἀμύραν καὶ
τὸν λίθανον τῆς Εὐδαίμονος Ἀραβίας. Ὁ Τηλέγραφος καὶ
οἱ ἄλλοι ἐγκωμισταὶ ἐπάσχον ἀπὸ δυσπεψίαν κατασχετη-
ρίων. Καὶ ἡ εἰς Θεσσαλίαν περιοδεία τοῦ Ἰλυκρτάτου; δὲν
ἦτο τότε τὸ ἀπόγειον τῆς δόξης αὐτοῦ σημείον; Κωδωνο-
κρούσεις, πυροβολισμοί, ζιτωκραυγαί, προσφωνήσεις, προπό-
σεις, τεμενάδες βένδων, εἰλογίαι ἀρχιερέων, ραββίνων καὶ
χοτσάδων, θυμιάματα καὶ ὑποκλίσεις πρὸ τοῦ δευτέρου βα-
σιλέως, ὡς τὸν ἀπεκάλεσε τότε ἐπαίρομένη ἐκ τῆς ἀγγλ-
λιάσεως ἡ Ἐφημερίς.

Καὶ τώρα;

Τώρα ἀποστασίαι, προδοσίαι, ἐμπαιγμοὶ Καλλιγᾶ, κολα-
φισμοὶ Πετρεζᾶ, φραγγέλιον Λομβάδου, ἐμπυτσοὶ Ρούφου.
Ὁ Καῖσαρ θριαμβευτᾶ! ὁ Παμπήιος τοῦ Καλλιγᾶ ἐξεδι-
κάθη ἐπὶ τῇ ἡττῃ του καὶ σ' ἐνίκησεν ἐκεῖ ἀκριβῶς, ὅπου
κατεστόντριψας αὐτὸν ἄλλοτε, εἰς τὴν Θεσσαλίαν.

Εἶδατέ ποτε ἄνθρωπον πάσχωσιν ἐκ παραλυσίας; Οἱ πό-
δες του ἐνεκρώθησαν, αἱ χεῖρές του ἐξηράνθησαν, ὁ κορμὸς
του ἐγένετο ἀναίσθητος, καὶ μόνον εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς δια-
τηρεῖται ἀκτίς τις ζωῆς. Παράμοιον τι συμβαίνει καὶ εἰς τὸν
πρωθυπουργὸν καὶ τὸ κόμμα του. Ὡς ὁ παραλυτικὸς σύρει
τὰ νεκρὰ του μέλη μεθ' ἑαυτοῦ, οὕτω καὶ ὁ Κομμουνδοῦρος
εἶνε καταδεδδικασμένος νὰ σέρῃ ἐν τῷ κοινοβουλίῳ τὰ νε-
κρὰ μέλη τοῦ ὑπουργείου του, τὸν Ρικάρην, τὸν Μπού-
μπουλην, τὸν Βαλτινόν. Οἱ χεῖρές του πα ἐλύσαν, καὶ αἰσθαι-
αὶ πρόσθετοι χεῖρες, αἱ ἐφερῆν ἐκ τῆς γεωργικῆς τάξεως τῆς

Μεσσηνίας, οὐδὲ κἀν χειροκρατήματα δὲν τῷ ἀπέφερον. Τὰ στόματα τῶν ρητόρων τοῦ ἐσφραγίσθησαν. Οὐδὲ κἀν ἓνα Ἰάκωβον Α'. μᾶς εἶπεν ὁ Κασσιμάτης, ὁ ζηλώσας δόξαν Ἰσκαριώτου, οὐδὲ ἐν Surinnum ἐτόλμησε νὰ προφέρῃ ὁ Τζάνης. Βλέπει τὴν ἐπιζωοτιαν ἐνσκήψασαν ἐπὶ τοῦ ποιμνίου του, βλέπει τοὺς γύπας καὶ τοὺς ἰέρακας τοῦ Τρικούπη σπαράσσοντας ἀνηλεῶς τοὺς ἀσθενεῖς νεοσσοὺς, οὐς ἐξεκόλαψε διὰ τῆς βίας εἰς τὰ γηράματά του, καὶ δὲν ἔχει τὴν δύναμιν νὰ τοὺς ὑπερασπίσῃ. Καὶ ἐν τούτοις προσπαθεῖ νὰ παρατείνῃ τὴν ἐπιθάνατον ταύτην ζωὴν ὀλίγας ἐτι ἡμέρας διὰ φίλτρων καὶ διὰ τονικῶν ποτῶν!..

**

* Ἄν ἤμην μυθιστοριογράφος, μιμούμενος τὸν Βίκτωρα Οὐγκῶ ἐν τοῖς Ἀθλίοις, θὰ ἔγραφα ὡς ἔξῃς τὸν ἐπίλογον τοῦ μακροῦ δράματος, ὑπερ ἀρξάμενον διὰ τῶν πολεμικῶν διακοινώσεων, καὶ τῶν θουρίων τῶν παρατάξεων, διήλθε διὰ τῆς σχολιάς διόδου τῶν βεβιασμένων ὀπισθοχωρήσεων, διὰ τῶν ἀνεξηρευνήτων θηβαικῶν λαβυρίθων, καὶ ἀφίκετο μέχρι τῆς ἀκυρώσεως τῆς ἐκλογῆς Τσουμέρκων ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ κ. Ἀμβράζη.

«Τὸ ἐσπέρης τῆς αὐτῆς ἡμέρας, ἄνθρωπος πολιὸς, λευκὸν ἔχων μύστακα καὶ λευκὰς ὑπὸ τὸ χεῖλος τρίχας, ἔκειτο μὲ ἄθυμον καὶ καταρῆ ὄψιν, ἀναγινώσκων ἐντὸς τοῦ γραφείου του τὸν πρὸς Εὐτρόπιον λόγον τοῦ Χρυσοστόμου, μετρῶν ἀφηρημένως τοὺς 180 κόκκους τοῦ κομβολογίου του. Χωρὶς νὰ τὸ ἐνοήσῃ τὸ κομβολόγιον εἶχε λυθῆ καὶ οἱ κόκκοι διασπάρησαν ἀτάκτως ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ὅτε δὲ ἀνένηψεν εὗρε μεταξύ τῶν δακτύλων του δύο μόνους κόκκους, τούτῃστι τὸν ἰδικὸν του καὶ τὸν τοῦ Παπαμιχαλοπούλου. Κατανοήσας τὸν φοβερὸν οἰωνόν, ἐσκέφθη πρὸς στιγμήν ν' αὐτοκτονήσῃ διὰ δηλητηρίου μασσῶν ἐν παρακείμενον φύλλον Παλιγγεσίας περιέχον ἐν ἄρθρον γραφῆν τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ὅτε αἰφνης ἡ θύρα ἀνεῴχθη καὶ ἐπεφάνη ὁ συντάκτης τοῦ Ὀλύμπου, ὅστις τῷ ἤρπασε τὴν χεῖρα λέγων

— Πρέπει νὰ ζήσης διὰ τὴν Πατρίδα!»

ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΟΙ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΙ

Κάπως ἀσπλάγχχνως ἔφερεν εἰς φῶς τὰς ἡλικίας ὁ κ. Πετμεζᾶς.

Σολιώτης

Καὶ ἄλλοτε ὁ νόμος ἐσφραγιάσθη ἐπὶ τοῦ βήματος.

ὁ αὐτὸς

Δὲν εἶμαι Κάλχας, οὐδὲ Πάπας ἀλάνθαστος.

Στεφανίδης

Παρακαλῶ περὶ τῆς ἡλικίας μου νὰ μὴ διμιλήσῃς πλέον.

Σωτήριος πρὸς Ἀθανάσιον

Αἱ ἐνστάσεις ὁμοιάζουσι πρὸς τὰ κύματα, τὰ ὅποια εἶδον εἰς τὸν Ὀκεανόν.

Ρηγάπουλος

Ὅταν λέγωμεν διατύπωσιν, δὲν ἐννοοῦμεν οὐσίαν.

Λουζίνας

Ὁ ἄρκος εἶνε ἄξων τῆς ὑπηρεσίας.

Ὁ αὐτὸς

Οἱ καλοὶ δοκιζόμενοι συνναυαγοῦν μετ' αὐτῶν καὶ τὴν ἀλήθειαν.

Ὁ αὐτὸς

Τὸ σύνταγμα εἶνε συμβόλαιον ἐπιβάλλον εἰς τὸν ἕτερον τῶν συμβαλλομένων capitis diminutionem

Ὁ αὐτὸς

Ὅσάκις, κύριοι, αἱ μεγάλαι γενεαὶ τοῦ Οἰτύλου συμμαχοῦσι, τὰ ἀποτελέσματα εἶνε πάντοτε βέβαια.

Α. Μαυρομιχάλης

Ἐν Οἰτύλῳ, κύριοι, ἐρχόμεθα εἰς πλήρη ἐπαφὴν μετὰ τὰ ὄργανα τῆς ἐξουσίας.

Ὁ αὐτὸς

Ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Οἰτύλου ὑπάρχει ἐν πράγμα, τὸ ὅποιον δὲν ὑπάρχει ἐδῶ· πολλὰ ὀνόματα ὁμοιάζουν καθολοκληρίαν.

Ὁ αὐτὸς

Πρὸ ἐπτὰ ἐτῶν δὲν ἐγνώριζον, ὅτι θὰ λάβου τὴν τιμὴν νὰ παρουσιασθοῦ ἐνώπιόν σας.

Ἀμβράζης

Ἡμεῖς οἱ φοιτηταὶ συνειθίζομεν νὰ κρύπτουμεν τὴν ἡλικίαν μας.

Ὁ αὐτὸς

Ὅσα ὁ κ. Λεβίδης ἐλάλησε τὰ ἐλάλησε παρακινήσεις ὑφ' ἐνὸς ἐτέρου, ὁ ὅποιος κάθεται εἰς τὴν δεξιὰν καὶ δύναμαι νὰ τὸ ἀποδείξω, καὶ δὲν προσβάλλω κανένα, ἀφ' οὗ τὰ ἀποδεικνύω.

Ὁ αὐτὸς

Πιστεύω, κύριοι βουλευταὶ, ὅτι ὅλοι ἀνεγνώσατε τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Βίκτωρος Οὐγῶ, τὸ ὀνομαζόμενον Ἀθλίοι, καὶ θὰ παρακαλέσω τὸν κ. Δεσποταῖον νὰ μὴ με διακόπητῃ καθὼ ἐξάδελφους τοῦ κ. Καραπάνου, ἀλλὰ νὰ με ἀκούῃ.

Ὁ αὐτὸς

Ἐγὼ, κύριοι, εἶμαι ὁ Γιαστούρας, σεῖς οἱ δικασταί.

Ὁ αὐτὸς

Οἱ συγγενεῖς μου μοῦ γράφουν, ὅτι θὰ περιπλανῶνται ὡς ἔρημα πουλιὰ.

Ὁ αὐτὸς

Δὲν θέλω νὰ ἐξετάσω τὸ μνηδαμνούν μου ὑποκείμενον.

Ὁ αὐτὸς

Αὐτὰ ἔχω νὰ σας παρουσιάσω περὶ τῆς ἐνηλικιότητός μου· ἔχω καὶ τὴν παρουσίαν μου.

Ὁ αὐτὸς

Ἐγὼ, ὡς δημόσιος ἄνθρωπος, ἀπέκρουσα πάντοτε εἰς ὅλας τὰς ἐποχὰς τοὺς ἐντοπίους χωροφύλακας.

Α. Μαυρομιχάλης

Βουλευτικά

Βουλή

ζωτήριον ἄγμα.

Οἱ λαυσιδέντες.

Εἰς ἀναζητήσιον τοῦ λόγου τοῦ Κομμουνδούρου διὰ ν' ἀπαντήσῃ.

Δυναμίει χρόνων

Δυναμίει γήφων.

Διὰ τοῦ δεκατισμοῦ πίπτει ἡ ὑπόληψις τῆς Βουλῆς.
Δημητρακάκης

Ἐάν ἐξετάσωμεν, κύριοι, πόσα ἐγκλήματα ἐπραξεν ἕκαστος ἐξ ἡμῶν πρὶν εἰσελθῶμεν ἐνταῦθα, πολλοὶ ἤθελον λείπει ἀπ' ἐδῶ.

Ὁ αὐτός

Εἶνε ζήτημα ἀποδοκιμάσεως; μᾶς εἶπεν ὄλους κακούργους.

Στεφανίδης

Σὰς ἐρωτῶ, κύριοι, ἀναξαιρέτως, ἐάν ποτε ὡς μάρτυρες ἢ ὀπωσθήποτε ἐξεταζόμενοι, εἶπατε ἀκριβῶς τὴν ἡλικίαν σας;

Δημητρακάκης

Ὁ ἡγέτης τῆς ἀντιπολιτεύσεως εἶπέ ποτε τὴν ἡλικίαν του;

Ὁ αὐτός

Ὁμιλῶ ἐντὸς τοῦ κανονισμοῦ καὶ εἶμαι ἐντὸς τοῦ νόμου.

Λεβίδης

Νομίζετε, ὅτι ὁ κ. Ἀμβράζης ἠδύνατο νὰ χάσῃ τὴν ἡλικίαν του;

Ὁ αὐτός

Πρέπει νὰ πιστεύσῃτε τὴν δῆλωσιν ἐνὸς νέου ἀγνοῦ καὶ καθαροῦ, οἷος ὁ κ. Ἀμβράζης.

Καισαράκης

Ἀποβλέποντες εἰς τὴν ὄψιν τοῦ κ. Ἀμβράζη καὶ ἔχοντες ὑπ' ὄψει, ὅτι αἱ ἀμφιβολίαι εἶνε πάντοτε ὑπὲρ τοῦ κατηγορουμένου.

Ὁ αὐτός

Ἀπὸ τοῦ βήματος τούτου πῶποτε ἐγένετο λόγος περὶ τῆς νομιμότητος τῆς ἐκλογῆς Οἰτύλου. (Χειροκροτήματα ἐκ τοῦ ἀκροατηρίου).

A. Μαυρομιχάλης.

Νομίζω, ὅτι πρέπει νὰ παύσωμεν συζητῶντες καὶ ἀγορεύοντες.

K. Κουμουνδούρος

Αἰσθάνομαι, κύριοι, ὅτι κλονίζομαι εἰς τὸ βῆμα.

Τζάνης

Κόρπας. Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε Πετμεζᾶ, νὰ σὰς εἶπω.
— Δὲν σὲ συγχωρῶ.

Tête en os

ANEMOMAZOMATA

Ὁ Βαλτινὸς μετὰ τὴν ἀκύρωσιν τῆς ἐκλογῆς Βάλτου καὶ τὴν ἐξοδὸν του ἐκ τῆς Βουλῆς, ἔχει ὄλον τὸ δικαίωμα τοῦ κόσμου νὰ λέγηται *Βγαλτινός*.

* *

Ἡ κυβέρνησις τοῦ Κουμουνδούρου, ὡς οἱ ἀρχιερεῖς, κατέ-

λιπεν ἀποχωροῦσα εἰς τὴν πρωτεύουσάν καὶ τὴν λοιπὴν Ἐλλάδα τὴν ἐδολογίαν τῆς.

* *

Ὁ Ἀμβράζης βουλευτῆς Τζουμέρκων, ἀγορεύων pro domo ἀπὸ τοῦ βήματος ἀνεμνήσθη τῆς δίκης τοῦ Γιαστούρα καὶ βουλή μετὰ τὴν ἀποβολὴν του ἐμνήσθη, ὅτι ἦτο ἀνάγκη νὰ καθαρῖσῃ τὸν τόπον του ἢ ἀγιαστούρα.

* *

Ὅτε πρὸ τινῶν ἡμερῶν ἐλθὼν ἐκ τῆς ἐπαρχίας του ὁ βουλευτῆς Νάξου κ. Βαρότσης ἠρώτα μετ' ἀπορίας τὸν κ. Στεφανίδην τοὺς λόγους, δι' οὓς τόσον αἰφνιδίως ἠλλαξε τὰ μέχρι χθὲς καὶ πρῶν πολιτικά του φρονήματα, ὁ κ. Στεφανίδης εἶπε μετὰ τοῦ συνήθους ὕφους, « φίλε, ἐδῶ ποῦ ἤλασμεν πρέπει νὰ κόψωμεν ὅλα τὰ κακὰ ».

— « Εὐχομαι νὰ ἔχῃ οὕτω τὸ πρᾶγμα, ὑπέλαθε μετ' ἐστόχου τῶ ὄντι ἐτοιμότητος ὁ κ. Βαρότσης, διότι θὰ κόψωμεν πρῶτην πρῶτην τὴν γλῶσσάν σου. »

Φίλτατε Ἀσμοδαῖε

Δὲν ἤξεύρω διὰ τί, ἐν ᾧ πολλοὶ καθ' ἑκάστην πολλὰ γράφουσι περὶ τῆς καθαριότητος τῆς πόλεως καὶ ἕκαστος προτείνει καὶ ὑποστηρίζει τὰς ἰδίας θεωρίας ἢ ὑποδεικνύει κἄν τι ἐκ τῶν κακῶς ἐχόντων, δὲν ἤξεύρω, λέγω, διὰ τί οὐδεὶς μέχρι τούδε δὲν ὑπέδειξε δύο τινά. Δὲν ἔτυχε δηλαδὴ νὰ μάθω, φίλε διάβολε, κατὰ πόσον ἔχεις ἐξέτιαν τὴν ὀσφρησιν καὶ κατὰ πόσον καὶ τῆς αἰσθήσεως ταύτης ἢ λεπτότης συναθερῶς πρὸς τὴν ἐγνωσμένην δξύτητα ἄλλων σου αἰσθήσεων, ἀλλ' ὅσον καὶ ἂν ὑποτεθῇ ὅτι εἶνε ἀμβλεῖα ἢ ὀσφρησίς σου, δὲν ἀμφισβᾶλλω, ὅτι καὶ μὲ τὰς δύο σου χεῖρας θὰ στουπῶνῃ τὴν μύτην σου ὅταν διέρχῃσαι διὰ τῆς πλατείας τοῦ πολυθρυλλήτου καὶ πολυστενάκτου νέου θεάτρου, ἔνθα κείνται πρὸς τὸ παρὸν τὰ ἀναγκαῖα τῆς πρωτοφυλακῆς, ἢ ὅταν διέρχῃσαι τὸ μεταξὺ τοῦ ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν καὶ τοῦ κήπου τῶν δακρύων στενῶν, ὅπου μετὰ τὸν κατὰ τὸ παρελθὸν θέρος θερισμὸν τοῦ τύρου, ἐκρίθη καλὸν νὰ ὑψωθῇ εἰς τὴν ἄκραν τοῦ κήπου *μνημείον*, εἰς μνημόσυνον ἀληθῶς διηγετικὸς καὶ αἰώνιον τῆς ἐν Ἀθήναις βρώμας. Ὁ διερχόμενος λοιπὸν ἢ διὰ τῆς πλατείας τοῦ νέου θεάτρου ἢ πρὸ τῆς γωνίας ἐκείνης τοῦ κήπου (τώρα ὅπου ἐγενε δημοτικὸς ὁ κήπος ἐνομασθή, νομίζω, τὸ δάσος) καὶ μὴ λαμβάνων τὴν πρόνοιαν δι' ἄλλης ὁδοῦ μακροτέρας νὰ παρακάμπῃ τὰς δύο ἐκείνας δυσώδεις ἐστίας, ὅπως κάμνω ἐγὼ, ὀσφραίνεται: ὄχι πλέον δυσώδη ἀποφορᾶν, ἀλλ' αὐτὸν τὸν κοιλιακὸν τύπον ἐνοσφρακωμένον. Πῶς οὐδεὶς ἀκόμη, ἐφ' ὅσον ἤξεύρω, οὐδὲν περὶ τῶν δύο τούτων μολυσματικῶν μηχανῶν ἀνέφερον ἀπορῶ καὶ ἐξίσταμαι. Ἐχω καὶ ἄλλα, φίλτατε Ἀσμοδαῖε, περὶ ἃ προσεχῶς.

Ἀρτιτυφικός.